Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάθημα φρόνιμον καὶ χρηστιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰανουαρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 2

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 1]

Ἡ Πετρίνα ἐξέθηκε δι' ὀλίγων τί ἤθελεν· ἐκεῖνος δὲ διὰ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρόν του ἀκούων, ἔχυνεν εἰς τὸ ποτήριόν του οἶνον καὶ τὸ ἔχυνεν εἰς τὸν λάρυγγά του.

«Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἂν εἶνε τὰ χρήματα μπροστά, εἶπεν ἐξετάζων αὐτήν.

— Πόσον ;

— Δύο καὶ δέκα τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὸ ἀμάξι καὶ μία καὶ πέντε γιὰ τὸ γάϊδαρο.

— Πολὺ ἀκριβά.

— Τόσα παίρνω.

— Τὸ καλοκαίρι ;

— Τὸ καλοκαίρι.

— Εἰμπορεῖ νὰ τρώγῃ ἀγκάθια ;

— Καὶ χόρτα ἀκόμη, ἂν ἔχῃ γερὰ τὰ δόντια.

— Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ πληρώνωμεν μὲ τὴν ἑβδομάδα, διότι δὲν θὰ μείνωμεν μίαν ἑβδομάδα, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν ἡμέραν. Εἴμεθα περαστικοὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ πηγαίνομεν 'ς τὴν Ἀμιέννην καὶ θέλομεν νὰ ἀναπαυθοῦμεν.

— Ὅλο τὸ ἴδιο, τριάντα λεπτὰ τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ ἀμάξι καὶ δεκαπέντε γιὰ τὸ γάϊδαρο.»

Ἠρεύνησεν εἰς τὸ φόρεμά της καὶ ἐξήγαγε τεσσαράκοντα πέντε λεπτά.

«Λάβετε τὴν πρώτην ἡμέραν.

— Μπορεῖς νὰ 'κῆς 'ς τοὺς δικούς σου νὰ 'μποῦνε. Πόσες ψυχὲς εἶνε ; Ἂν εἶνε ἕνα κοπάδι, δέκα λεπτὰ τὸ κεφάλι.

— Μόνον τὴν μητέρα μου ἔχω.

— Καλά· μὰ γιατί δὲν ἦρθε ἡ μητέρα σου νὰ συμφωνήσῃ τὸ 'νοίκι ;

— Εἶνε ἄρρωστη 'ς τὸ ἀμάξι.

— Ἄρρωστη ! Ἐδῶ δὲν εἶνε νοσοκομεῖο.»

Ἡ κορασὶς ἐφοβήθη μήπως δὲν θελήσωσι νὰ δεχθῶσιν ἄρρωστον.

« Δῆλα δὴ εἶνε κουρασμένη· καταλαμβάνετε, ἐρχόμεθα ἀπὸ μακράν.

— Ποτὲ μου δὲν 'ρωτῶ τοὺς ἀνθρώπους πόθεν ἔρχονται.»

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τινα γωνίαν τῆς μάνδρας εἶπε·

« Θὰ βάλῃς τὸ ἀμάξι σου ἐκεῖ κάτω, καὶ ἔπειτα θὰ δέσῃς τὸ γάϊδαρό σου· ἂν μου πατήσῃς κανένα σκυλὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώνῃς πέντε δραχμές.

« Καλά, τὸ πίνω ἐγὼ γιὰ σένα » (Σελ. θ στήλ. β')

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ, ἐκάλεσεν αὐτήν.

— Πάρε ἕνα κρασάκι.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δὲν πίνω.

— Καλά, τὸ πίνω ἐγὼ γιὰ σένα.»

Καὶ ἔχυσεν εἰς τὸν λάρυγγά του τὸ ποτήριον ὅπερ εἶχε γεμίσῃ καὶ ἐπανέλαβε τὴν διαλογὴν τῶν ῥακῶν του.

Εὐθὺς ὡς ἐγκατέστησε τὸν Παλληκαρᾶν ἐν τῇ ὑποδειχθείσῃ θέσει, ὅπερ ἔγινεν οὐχὶ ἄνευ τινῶν κλονισμῶν, εἰ καὶ προσεπάθει νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἅμαξιον :

« Τέλος πάντων, μητέρα μου, ἐφθάσαμεν.

— Νὰ παύσουν τὰ κουνήματα ! Νὰ παύσῃ τὸ κύλισμα ! Τόσα καὶ τόσα χιλιόμετρα ! Θεέ μου, πόσον εἶνε ἡ γῆ μεγάλη !

— Τώρα ποὺ ἡσυχάσαμεν, θὰ σας ἑτοιμάσω νὰ φάγετε. Τί θέλετε ;

— Πρῶτα πρῶτα νὰ ξεζέψῃς τὸν καϊμένον τὸν Παλληκαρᾶν· καὶ αὐτὸς θὰ εἶνε πολὺ κουρασμένος. Βάλε του νὰ φάγῃ, πότισέ τον, περιποιήσου τον.

— Σωστά· ποτὲ μου δὲν εἶδα τόσα γαϊδουράγκαθα. Ἔπειτα εἶνε καὶ πηγάδι. Τώρα εὐθὺς ἔρχομαι.»

Τῷ ὄντι ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἀνεζήτησε τῇδε κἀκεῖσε ἐν τῷ ἁμαξίῳ, παρέλαβε τὸ πήλινον κύραυνον καὶ ὀλίγους ἄνθρακας καὶ παλαιὰν χύτραν. Συνέλεξε λεπτὰ ξηρὰ κλαδία καὶ ἀνάψασα αὐτὰ ἐγονυκέτησε καὶ ἐφύσησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της.

Ὅτε δὲ οἱ ἄνθρακες ἤρχισαν νὰ ἀνάπτωσιν, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ ἀμάξιον.

« Ῥύζι θέλετε ; ἔ ;

— Καὶ δὲν πεινῶ !

— Μήπως ὀρέγεσθε ἄλλο τίποτε ; Θά σας φέρω ὅ τι θέλετε. Θέλετε ;...

— Ἂς εἶνε τὸ ῥύζι.»

Ἔστησεν ἐπὶ τοῦ πυρὸς τὴν χύτραν μετ' ὀλίγου ὕδατος καὶ ἔρριψε μίαν δρᾶκα ὀρυζίου. Ἀφ' οὗ ἤρχισεν ἡ βράσις, ἀνεκίνησε τὸ ὀρύζιον διὰ ξυλίνου ραβδίου λευκοῦ, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀφῄρεσε τὸν φλοιόν του. Ἀφίνουσα δὲ τὸ μαγειρεῖον ἔτρεχε πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν καὶ τὸν ἐθάρρυνε διά τινων λέξεων, οἵτινες ἀληθῶς εἰπεῖν, δὲν ἦσαν ἀπαραίτητοι, διότι αὐτὸς ἔτρωγε τὰς ἀκάνθας του μετ' εὐαρεσκείας, ἧς τὴν ἐπίτασιν εἰρμήνευον τὰ ὄρθια ὦτά του.

Ὅτε τὸ ὀρύζιον ἔβρασε χωρὶς νὰ σκάσῃ καὶ γίνῃ πόλτος, ὡς το παρασκευάζουσι πολλάκις καὶ αἱ δεξιώταται μαγείρισσαι, ἐκένωσεν αὐτὸ ἐντὸς λοπάδος εἰς σχῆμα πυραμίδος μετὰ πλατείας βάσεως καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸ ἀμάξιον.

Ἤδη εἶχε γεμίσῃ σταμνίον ἐκ τοῦ φρέατος καὶ θέσῃ πλησίον τῆς μητρὸς της μετὰ δύο ποτηρίων· ἀπέθεσε τὴν λοπάδα πλησίον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος συμπτύξασα τοὺς πόδας καὶ ἔχουσα τὸ φόρεμα αὐτῆς ἡπλωμένον.

«Καὶ τώρα, εἶπεν ὡς κορασὶς παίζουσα μετὰ τῆς πλαγγόνος της, θὰ φάγωμεν· ἐγὼ θὰ σας κενώσω.»

Καί τοι ἐφέρετο μετὰ φαιδρότητος, ἀλλ' ὅμως ἐξήταζε διὰ βλέμματος ἀνησύχου τὴν μητέρα της καθημένην ἐπὶ τοῦ στρώματός της, περιτετυλιγμένην διὰ παλαιοῦ μαλλίνου περιωμίου, ὅπερ θὰ ἦτο ἄλλοτέ ποτε ὕφασμα πολυτελές, ἀλλ' ἤδη ἦτο ῥάκος, τετριμμένον, ἄχρουν.

« Πεινᾷς σύ ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Καὶ πολύ.

— Καὶ διατί δὲν ἔφαγες κομμάτι ψωμί;

— Ἔφαγα δύο κομμάτια, ἀλλ' ἀκόμη πεινῶ καὶ πεινῶ. Τώρα θὰ ἰδῆτε ἂν ἀνοίγῃ ἡ ὄρεξις ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὸν ἄλλον νὰ τρώγῃ· τὸ ῥύζι μας θὰ εἶνε πάρα πολὺ ὀλίγον.»

Ἡ μήτηρ εἶχε φέρῃ εἰς τὸ στόμα της τὸ περόνιον μετὰ ὀρυζίου, ἀλλὰ το ἔστρεψε καὶ το περιέστρεψε ἐπὶ πολὺ ἀδυνατοῦσα νὰ το καταπίῃ. Ἡ κόρη παρετήρησε τοῦτο· ἀπαντῶσα δὲ εἰς τὸ βλέμμα τῆς κόρης εἶπε·

«Δὲν πηγαίνει κάτω.

— Νὰ βιάσετε τὸν ἑαυτόν σας· ἡ δευτέρα πηρουνιὰ θὰ κατεβῇ καλλίτερα, ἡ τρίτη ἀκόμη καλλίτερα.»

Ἀλλ' ἡ μήτηρ δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, διότι μετὰ τὴν δευτέραν ἀπέθεσε τὸ περόνιον ἐπὶ τοῦ πινακίου.

« Ἀνακατεύομαι καὶ καλλίτερα νὰ μὴ ἐπιμένω.

«Ὦ ! μητέρα μου !

— Μὴ ἀνησυχῇς, ἀγάπη μου, δὲν εἶνε τίποτε· ζῇ πανεὶς ἀξιόλογα καὶ χωρὶς νὰ τρώγῃ, ὅταν δὲν ἀναγκάζεται νὰ κοπιάζῃ. Ἡ ἀνάπαυσις θὰ μοῦ φέρῃ καὶ τὴν ὄρεξιν.»

Καὶ λύσασα τὸ περιώμιον ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ στρώματος ἀσθμαίνουσα. Δὲν διέλαθε δὲ τὴν προσοχὴν τῆς ἀσθενοῦς ἡ ταραχὴ τῆς κόρης. Βλέπουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πληρουμένους δακρύων, προσεπάθησε νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

— Τὸ ῥύζι σου εἶνε λαμπρόν, φάγε· ἐπειδὴ σὺ ἐργάζεσαι, ὀφείλεις καὶ νὰ διατηρῇς τὸν ἑαυτόν σου· διότι πρέπει νὰ ἔχῃς δυνάμεις διὰ νὰ με περιποιῆσαι. Φάγε, ἀγάπη μου, φάγε.

— Μάλιστα, μητέρα μου, τρώγω· βλέπετε, τρώγω.»

Ἀληθῶς ἐβέησε νὰ βιάσῃ ἑαυτὴν νὰ καταπίῃ, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν περιποιητικῶν λόγων τῆς μητρός της ὁ λαιμός της διεστάλη καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἀληθῶς, τότε δὲ ἡ λοπὰς τοῦ ὀρυζίου ἐξηφανίσθη ταχέως, ἡ δὲ μήτηρ παρετήρει τὴν μικρὰν μειδιῶσα περίλυπος μειδίαμα φιλόστοργον.

«Βλέπεις ὅτι πρέπει νὰ βιάζῃ τις τὸν ἑαυτόν του ;

— Νά σας εἰπῶ κάτι τι, μητέρα ;

— Εἰπέ το, Πετρίνα μου.

— Σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι αὐτὸ ποὺ με λέγετε, σᾶς το ἔλεγα ἴσα ἴσα ἐγώ.

— Ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστη.

— Διὰ αὐτό, ἂν ἠθέλατε, νὰ πάγω νὰ φέρω ἰατρόν. Εἶμεθα εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἰς τὸ Παρίσι εἶνε καλοὶ ἰατροί..

— Οἱ καλοὶ ἰατροὶ δὲν χαλοῦν τὴν ἡσυχίαν των ἂν δὲν πληρωθοῦν.

— Θά τον ἐπληρώναμεν.

— Μὲ τί ;

— Μὲ τὰ χρήματά μας. Θὰ ἔχετε ἑπτὰ φράγκα εἰς τὸ φόρεμα, καὶ ἕνα φιορίνι τὸ ὁποῖον εἰμποροῦμεν νὰ χαλάσωμεν ἐδῶ. Ἐγὼ ἔχω ὀγδωντατέντε λεπτά. Κυττάξετε 'ς τὸ φόρεμά σας.»

Τὸ μαῦρον τοῦτο φόρεμα, ἐλεεινὸν ὡς τὸ τῆς Πετρίνας, ἀλλ' ἔχον ὀλιγωτέραν κόνιν ἐπ' αὐτοῦ, διότι εἶχε τιναχθῇ, ἦτο ἐπὶ τοῦ στρώματος καὶ ἐχρησίμευεν ὡς κάλυμμα. Τὸ θυλάκιον ἐξερευνηθὲν ἔδωκε τὰ ἀναγγελθέντα ἑπτὰ φράγκα καὶ τὸ Αὐστριακὸν φιορίνιον.

« Πόσα εἶνε τὸ ὅλον ; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα, δὲν εἰξεύρω καλὰ καλὰ τὰ Γαλλικὰ νομίσματα.

— Καὶ ἐγὼ δέν τα εἰξεύρω καλλίτερά σου . . . »

Ὑπελόγισαν τὸ φιορίνιον πρὸς δύο φράγκα καὶ εὗρον ἐννέα φράγκα καὶ ὀγδοήκοντα πέντε ἑκατοστά.

« Βλέπετε ὅτι ἔχομεν περισσότερα παρ' ὅσα χρειάζονται διὰ τὸν ἰατρόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Πετρίνα.

— Δὲν θὰ με ἰάνῃ μὲ τὰ λόγια, θὰ παραγγείλῃ φάρμακα, καὶ πῶς νὰ τα πληρώσωμεν !

— Ἔχω ἕνα σχέδιον. Καταλαμβάνετε ὅτι, ὅταν περιπατῶ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Παλληκαρᾶ, δὲν ἐξοδεύω τὴν ὥραν μου νὰ του μιλῶ, ἂν καὶ πολὺ εὐχαριστεῖται, συλλογίζομαι καὶ τὰς δύο μας, καὶ μάλιστα σᾶς, μητέρα μου, ἀφ' ὅτου εἴσθε ἄρρωστη, συλλογίζομαι τὸ ταξείδι μας, τὸ φθάσιμόν μας εἰς Μαρωκούρ. Καὶ νομίζετε ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ παρουσιασθοῦμεν ἐκεῖ μὲ τὸ ἀμάξιόν μας, τὸ ὁποῖον πόσες φορὲς ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελάσουν ὅταν το ἔβλεπαν νὰ περνᾷ. Δι' αὐτὸ θὰ μας ὑποδεχθοῦν τάχα καλλίτερα ;

— Βέβαια θὰ ἦτο προσβολὴ εἰς τοὺς συγγενεῖς μας, καὶ ὑπερήφανοι ἂν δὲν εἶνε, νὰ μας ἰδοῦν νὰ ἐρχώμεθα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Εἶνε προτιμότερον νὰ λείψῃ καὶ ἡ ἄμαξα καὶ τὸ καλό της· ἐγὼ λέγω νὰ την πωλήσωμεν ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ δέν μας χρειάζεται πλέον. Ἀφ' ὅτου ἀρρωστήσατε, κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ σταθῇ νὰ τον φωτογραφήσω ἐγώ. Καὶ ἂν εὑρεθοῦν ἄνθρωποι καλοὶ καὶ θελήσουν νὰ μ' ἐμπιστευθοῦν, δὲν ἔχομεν πλέον τὰ ἀπαιτούμενα· καὶ διὰ νὰ τα ἀγοράσωμεν θέλομεν ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὰ χρήματά μας δέν μας φθάνουν. Νὰ την πωλήσωμεν.

— Καὶ πόσον θὰ την πωλήσωμεν ;

— Ὅσον καὶ ἂν εἶνε, κάτι θὰ πάρωμεν· ὁ φακὸς εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν· ἔπειτα εἶνε τὸ στρῶμα . . . .

— Τότε, ὅλα, . .

— Δυσκολεύεσθε ;

— Ἓν ἔτος καὶ πλέον ζῶμεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἐδῶ μέσα ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης πατήρ σου· δι' αὐτὸ ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἐλεεινή, λυποῦμαι συλλογιζομένη ὅτι θὰ την ἀποχωρισθῶ. Ὅσα πράγματα μᾶς μένουν, ἀπ' ἐκείνον τα ἔχομεν καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἓν τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶνε συνδεδεμένον μὲ τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνου. . .»

Καὶ ἀσθμαίνουσα διεκόπη, ἐπὶ δὲ τοῦ κατίσχνου προσώπου της δάκρυα κατέρρευσαν χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τα συγκρατήσῃ.

« Ὦ μητέρα μου ! ἀνεβόησεν ἡ Πετρίνα, συγχωρήσατέ με διότι σας ὡμίλησα δι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Τί νὰ σε συγχωρήσω, ἀγάπη μου ! ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία μας ἔχει εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, εἶνε ἡ αἰτία ὅπου δὲν εἰμποροῦμεν οὔτε σὺ οὔτ' ἐγὼ νὰ ἀναφέρωμεν μερικὰ πράγματα χωρὶς νὰ λυπήσωμεν ἡ μία τὴν ἄλλην, ἀπαράλλακτα ὅπως εἶνε, φαίνεται, τῆς τύχης μου νὰ μὴ ἔχω καθόλου δύναμιν νὰ ἀνθέξω, νὰ σκεφθῶ, νὰ θελήσω περισσότερον παρ' ὅ τι σύ, παιδί μου.

Ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ὁμιλήσω ὅπως σὺ πρὸ ὀλίγου μ' ὡμίλησες, νὰ προΐδω

ὅ τι σὺ προεῖδες, ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς Μαρωκούρ μ' αὐτὸ τὸ ἀμάξιον, οὐδὲ νὰ παρουσιασθῶμεν σὺ μ' αὐτὴν τὴ φούστα καὶ ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα ; Ἀλλὰ συγχρόνως ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ προΐδω τοῦτο, ἔπρεπε καὶ νὰ συνδυάσω καὶ τοὺς διαφόρους τρόπους διὰ νὰ εὕρω τὰ μέσα, καὶ εἰς τὴν ἀδύνατον κεφαλήν μου ἐπαρουσιάζοντο ἀνύπαρκτα ὄνειρα, πρὸ πάντων ἡ ἐλπὶς τῆς αὔριον ὡς ἐὰν αὐτὴ ἡ αὔριον ἐμέλλε νὰ θαυματουργήσῃ πρὸς χάριν μας, ὅτι θὰ γίνω καλά, ὅτι θὰ εἰσπράξωμεν μεγάλον ποσόν, τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας τῶν ἀπηλπισμένων, οἱ ὁποῖοι δὲν ζοῦν πλέον μὲ ἄλλο τίποτε παρὰ μὲ τὰ ὄνειρά των. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ἀνοησίαι, ἡ φρόνησις ὡμίλησε διὰ τοῦ στόματός σου· δὲν θὰ εἰσπράξωμεν οὔτε πολλὰ χρήματα οὔτε ὀλίγα. Πρέπει λοιπὸν νὰ πωλήσωμεν τὸ ἀμάξιον καθὼς ἐστι καὶ εὑρίσκεται.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον· πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ πωλήσωμεν. .

Καὶ ἐδίστασεν ὀλίγον στιγμὴ σιωπῆς ὀδυνηρᾶς.

«Τὸν Παλληκαρᾶν, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Τὸ εἶχες συλλογισθῆ ;

— Ἂν τὸ εἶχα συλλογισθῆ ! Ἀλλὰ, ποῦ νὰ το εκστομίσω ; καὶ ἀφ' ὅτου αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἐδασάνιζεν, ὅτι θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην σήμερον ἢ αὔριον νὰ τον πωλήσωμεν, δὲν εἶχα τὴν τόλμην οὐδὲ νὰ τον κυττάξω, μήπως καταλάβῃ ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ ὑποφέρωμεν πὴν στέρησίν του ; ἀντὶ νὰ τον φέρωμεν εἰς τὸ Μαρωκούρ, ὅπου θὰ ἦτο εὐτυχὴς μετὰ τόσους κόπους.

— Καὶ εἰξεύρομεν τάχα, ἐὰν καὶ ἡμεῖς θὰ γίνωμεν δεκτοὶ εἰς τὸ Μαρωκούρ ! Ἀλλὰ τέλος πάντων ἐπειδὴ τοῦτο μόνον ἔχομεν νὰ ἐλπίζωμεν, καὶ ὅτι ἐὰν μας διώξουν δὲν θὰ μας μείνῃ ἄλλο καταφύγιον παρὰ νὰ ἀποθάνωμεν μέσα 'ς τοὺς πέντε δρόμους, πρέπει ὅπως ὅπως νὰ ὑπάγωμεν εἰς Μαρωκοὺρ καὶ νὰ παρουσιασθῶμεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μή μας κλείσουν τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον...

— Καὶ εἶνε, μητέρα μου, δυνατὸν τοῦτο ; Ἡ μνήμη τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα δὲν θὰ μας προστατεύσῃ, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον καλὸς ἄνθρωπος; Φυλάττουν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι κακίαν πρὸς τοὺς ἀποθαμμένους;

— Σοῦ ὁμιλῶ κατὰ τὰς ἰδέας τοῦ πατρός σου, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ ὑπακούωμεν. Θὰ πωλήσωμεν λοιπὸν καὶ τὸ ἀμάξιον καὶ τὸν Παλληκαρᾶν. Μὲ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα θὰ εἰσπράξωμεν θὰ προσκαλέσωμεν ἰατρὸν νὰ μου δώσῃ δυνάμεις δι' ὀλίγας ἡμέρας, τοῦτο μόνον ζητῶ. Ἐὰν δυναμώσω, θὰ ἀγοράσωμεν ἀπὸ ἓν φόρεμα σεμνὸν καὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Μαρωκούρ, ἂν ἔχωμεν χρήματα διὰ νὰ ὑπάγωμεν ὡς ἐκεῖ· εἰ δὲ μὴ πηγαίνομεν ὅσον διάστημα εἰμπορέσωμεν καὶ τὸ ἐπίλοιπον πηγαίνομεν πεζῇ.

— Ὁ Παλληκαρᾶς εἶνε εὔμορφον ζῷον· τὸ παιδί πού μου μίλησε ἔξω ἐκεῖ 'ς τὸν φόρον μοῦ το ἔλεγε τότε. Εἶνε εἰς ἕνα ἱπποδρόμιον καὶ εἰξεύρει ἀπὸ ζῷα, καί μου μίλησε, διότι εἶδε τόσον εὔμορφον τὸν Παλληκαρᾶν.

— Δὲν εἰξεύρομεν τὴν ἀξίαν τῶν ὄνων ἐδῶ εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον πόσην θὰ ἔχῃ ὄνος τῆς Ἀνατολῆς. Τέλος πάντων βλέπομεν, καὶ ἐπειδὴ ἔγινεν ἡ ἀπόφασις, ἂς παύσῃ πλέον ἡ ὁμιλία, διότι εἶνε πολὺ λυπηρὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀμαξίου. Ἐπειδὴ δὲ ἀφ' οὗ ἔβρασε τὸ ὀρύζιον εἶχε γεμίσῃ τὴν χύτραν, εὗρε τὸ ὕδωρ θερμὸν διὰ νὰ πλύνῃ. Γονυπετήσασα δὲ ἐπὶ τῶν χόρτων, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐξέβαλε τὸ ἀνωχάρμιόν της ἤρχισε νὰ σαπωνίζῃ καὶ νὰ τρίβῃ· ὅλη δὲ ἡ πλύσις αὐτῆς συνίστατο πράγματι ἐκ δύο ὑποκαμίσων, τριῶν μαντηλίων καὶ δύο ζευγῶν. περικνημίδων· καὶ πρὶν παρέλθωσι δύο ὧραι, τὰ πάντα εἶχον πλυθῇ, ξεβγαλθῇ καὶ ἁπλωθῇ ἐπὶ σχοινίου δεδεμένου εἰς τὸ ἀμάξιον καὶ εἰς τὸ ξύλινον περίφραγμα τῆς μάνδρας. Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα εἰργάζετο, ὁ Παλληκαρᾶς δεδεμένος οὐχὶ μακρὰν αὐτῆς πολλάκις ἀπέβλεπε πρὸς τὴν μικρὰν κυρίαν του, ὡς ἐπιτηρῶν αὐτήν. Ὅτε δὲ εἶδεν ὅτι εἶχε τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν της ἤπλωσε πρὸς αὐτὴν τὸν τράχηλόν του καὶ ἐξέβαλε πέντε ἢ ἓξ ὀγκηθμούς, ὡς πρόσκλησιν ἐπιτακτικήν.

«Ἤρχισε νὰ σαπωνίζῃ καὶ νὰ τρίβῃ» (Σελ. 11. στήλ. γ.)

« Θαρρεῖς ὅτι σ' ἐλησμόνησα ; εἶπεν ἡ Πετρίνα.

Ἦλθε δὲ πρὸς αὐτόν, ἤλλαξε τὴν θέσιν του, ἔφερεν ὕδωρ ἐν τῇ λεκάνῃ καὶ τον ἐπότισεν, ἀφ' οὗ ἐξέπλυνε τὴν λεκάνην καλῶς· διότι ἔτρωγε μὲν εὐαρέστως πᾶν ὅ τι ἔδιδον εἰς αὐτὸν ἢ εὕρισκεν αὐτός, ἀλλ' ἦτο ὅμως πολὺ δύσκολος εἰς τὸ ποτὸν καὶ ἐδέχετο μόνον ὕδωρ καθαρὸν ἐντὸς ἀγγείων καθαρῶν ἢ οἶνον καλόν, ὃν ἠγάπα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ποτόν.

Ἀλλὰ τούτου γενομένου, ἀντὶ νὰ τον ἀφήσῃ ἡ Πετρίνα, ἤρχισε νὰ τον θωπεύῃ διὰ τῆς χειρός, λέγουσα πρὸς αὐτὴν λόγους ἀγάπης ὠχτροφὸς πρὸς τὸ βρέφος αὐτῆς, ὁ δὲ ὄνος ὅστις πάραυτα εἶχε ῥιφθῇ εἰς τὰ νέα χόρτα, ἔπαυσε νὰ τρώγῃ καὶ ἐπέθηκε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μικρᾶς κυρίας του διὰ νὰ τον θωπεύσῃ καλλίτερον. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν τὰ μακρά του ὦτα καὶ τα ἀνύψωνε μετὰ βρόμων δηλούντων τὴν μακαριότητά του.

Σιωπὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ κλειστῇ ἤδη μάνδρᾳ καὶ τὰς ἐρήμους ὁδοὺς τῆς συνοικίας, καὶ μόνον ἠκούετο μακρόθεν ὑπόκωφος μηκυθμὸς ἄνευ διακεκριμένου θορύβου, βαθύς, ἰσχυρός, μυστηριώδης ὡς ὁ τῆς θαλάσσης, ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ ζωὴ τῶν Παρισίων, οἵτινες ἐξηκολούθουν θραστήριοι καὶ πυρετώδεις, καί τοι ἡ νὺξ εἶχεν ἐπέλθῃ.

Τότε ἐν τῇ κατηφείᾳ τῆς ἑσπέρας ἡ ἐντύπωσις τῶν πρὸ μικροῦ λεχθέντων συνεπίεσε τὴν Πετρίναν ἰσχυρότερον. Στηρίξασα δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄνου της, ἔχυσε τὰ δάκρυα τὰ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καταπνίγοντα αὐτήν· ἐκεῖνος δὲ ἔλειχε τὰς χεῖράς της.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΚΡΟΤΑΛΙΑΙ ΚΑΙ ΠΥΘΩΝΕΣ

Ἐσυλλογίσθητέ ποτε ποίας καλλονὰς ἐγκρύπτουν τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐμπνέουν ἀντιπάθειαν καὶ φρίκην πολλάκις; Οἱ ὄφεις, παραδείγματος χάριν. Σοφός τις ἔλεγεν ὅτι ὁ σκελετὸς τοῦ ὄφεως εἶνε τὸ ὡραιότερον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶδεν ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν. Καὶ πράγματι, ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος ἔχει μόνον τριάκοντα τρεῖς σπονδύλους, ὁ ὄφις ἔχει ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους· δι' αὐτῶν δὲ κατορθώνει νὰ ἐκτελῇ τὰς κυματοειδεῖς ἐκείνας κινήσεις, τὰς σχεδὸν μυστηριώδεις, αἵτινες ἐμπνέουν εἰς ἡμᾶς ταὐτοχρόνως καὶ θαυμασμὸν καὶ τρόμον. Ὅταν βλέπωμεν ἓν τῶν ζῴων τούτων νὰ ἕρπῃ ἐπὶ τῶν χόρτων, ἢ νὰ περιστυλίσσεται περὶξ ἑνὸς δένδρου, προχωροῦν κατὰ κινητοὺς κύκλους, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ σκεφθῶμεν:

— Πῶς; τὸ ζῷον τοῦτο δὲν ἔχει οὔτε πόδας, οὔτε πτέρυγας, οὔτε πτερύγια καὶ ὅμως κινεῖται εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον παρὰ ὅλα τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὰ μέσα ταῦτα τῆς κινήσεως.

Πλὴν τούτου, οἱ πλεῖστοι τῶν ὄφεων διακρίνονται διὰ τὰ ποικίλα αὐτῶν λέπια τὰ ὁποῖα λάμπουν ὡς νὰ ἀπετελοῦντο ἀπὸ πολύτιμα μέταλλα περικλείοντα πολυτίμους λίθους.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄφις δηλητηριώδης εἶνε μόνον ἡ ἐχιδνα· εἰς ἄλλους τόπους ὅμως ὑπάρχουσιν ἀφθονώτεροι. Εἰς τὴν Αἴγυπτον εὑρίσκεται ὁ κεράστης, ὅστις φέρει ὑπεράνω ἑκάστου ὀφθαλμοῦ λέπια ὑψούμενα κερατοειδῶς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἡ ἀσπίς, ἥτις ἔχει μεγάλας χωριστὰς, σποτεινὰς κηλίδας εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ εἶνε περιώνυμος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διότι δι' αὐτῆς ἐθανατώθη ἡ Κλεοπάτρα.

Εἰς τὰς Ἰνδίας εὑρίσκονται πολλὰ εἴδη ὄφεων, ἐξ ὧν φοβερώτατος εἶνε ὁ κόβρας, τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα φονεύει αὐτοστιγμεί. Εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν εἶνε ὁ κροταλίας, ὀνομασθεὶς οὕτω διότι εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς του φέρει κερατίνους δακτυλίους, οἵτινες ὅταν κινῆται προξενοῦσι κρότον, ἀναγγέλοντα τὴν παρουσίαν του. Εἰς την Νότιον Ἀμερικὴν ζῇ ὁ τριγωνοκέφαλος, ὁ κίτρινος ὄφις καὶ ἄλλα εἴδη ὄφεων.

Ποῦ κρύπτουσιν οἱ ὄφεις οὗτοι τὸ δηλητήριόν των; Εἰς μικρὸν ἀδένα ὅστις συγκοινωνεῖ μὲ μακρὸν ὀδόντα ἀγκιστροειδῆ, κείμενον εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα των. Ὁ ὀδοὺς οὗτος διασχίζεται ὑπὸ κοιλώματος, ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται τὸ δηλητήριον. Ὅταν ὁ ὀδοὺς οὗτος δαγκάσῃ τινά, τὸ δηλητήριον εἰσέρχεται εἰς τὰς σάρκας, καὶ ἀναμιγνύεται μὲ τὸ αἷμα τόσῳ ταχύτερον ὅσῳ περισσότερον θυμωμένος εἶνε ὁ ὄφις.

Ἴσως τώρα ἐρωτήσετε· ἀφ' οὗ ὁ ὄφις ἔχει ὡς ὅπλον τόσον φοβερὸν δηλητήριον, δὲν τὸ μεταχειρίζεται ποτε καὶ ἐναντίον τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του; δὲν δαγκάνει ἄραγε τὸν ἑαυτόν του ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ παιδία νὰ δαγκάνουν τὴν γλῶσσάν των; Ὄχι, τοῦτο οὐδέποτε συμβαίνει· οἱ ἀγκιστροειδεῖς ὀδόντες προεξέχουν μόνον ὅτε ἡ σιαγὼν εἶνε ἀνοικτή. Ὅταν ὅμως κλείεται, κλίνουν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ κρύπτονται ἐντὸς πτυχῆς τινος τῶν οὐλῶν.

Οἱ σοφοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐξετάζουσι τὰ πάντα, ἠθέλησαν νὰ μάθωσι ποῖα εἶνε τὰ συστατικὰ τοῦ δηλητηρίου τῶν ὄφεων, ἀλλ' ἕως τώρα μικρὰ πράγματα κατώρθωσαν.

Τὸ μόνον ἰατρικὸν, ὅταν δαγκασθῇ τις ἀπὸ ὄφιν, εἶνε ν' ἀπομυζήσῃ ἀμέσως τὴν πληγὴν καὶ ν' ἀπορροφήσῃ τὸ δηλητήριον. Τὸ μέσον τοῦτο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως πολὺ ἐπικίνδυνον, ἐν τούτοις δὲν εἶνε δόλιον. Τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως εἶνε ἀβλαβές, ἂν δὲν εἰσέλθῃ εἰς τὸ αἷμα διὰ πληγῆς· ἂν τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως ἦτο θανατηφόρον καὶ καταπινόμενον, ὁ ὄφις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καταπίῃ τὸ θῦμά του χωρὶς νὰ φαρμακευθῇ, διότι δαγκάνων δηλητηριάζει βεβαίως αὐτό.

Ἀλλ' ὑπάρχουν ὄφεις τόσον φοβεροὶ ὅσον οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες χωρὶς ἐν τούτοις νὰ εἶνε δηλητηριῶδες τὸ δάγκαμά των. Εἶνε φοβεροὶ ἰδίως διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν, τὸ ὁποῖον φθάνει μέχρι δέκα πέντε ἢ δεκαεξ μέτρων.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ πύθων εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ ὁ βόας εἰς τὴν Ἀμερικήν· εἶνε σαρκοφάγα ζῷα, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὄφεις, κατατρώγουσι δὲ οἱονδήποτε θῦμα ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ βατράχου μέχρι τῆς δορκάδος, τῆς αἰγὸς, τῆς ἐλάφου.

Λέγεται ὅτι ὁ ὄφις μαγεύει τὸ θῦμα τὸ ὁποῖον θέλει νὰ καταφάγῃ, ὅτι δηλαδὴ τὸ παρατηρεῖ τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ θῦμα μόνον του ἔρχεται καὶ πίπτει ἐμπρὸς εἰς τὸν δήμιόν του. Τοῦτο δὲν τὸ ἐβεβαίωσεν ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ διάφορα ζῷα ἢ πτηνὰ εὑρισκόμενα αἴφνης πρὸ τοῦ ὄφεως παραλύονται ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τρέχουν πρὸς τὸν ὄφιν ἀντὶ νὰ φύγουν μὴ γνωρίζοντα τί κάμνουν εἰς τὴν παραζάλην των.

Ἀλλ' εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως, ἂν εἷς ἐκ τῶν μεγάλων τούτων ὄφεων συλλάβῃ τὸ θῦμά του, τὸ κρατεῖ καλά. Συνήθως το κατασκοπεύει περιτυλιγμένος εἰς κορμὸν δένδρου, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁρμᾷ εὐθὺς ἅμα πλησιάσῃ τοῦτο· περιτυλίσσεται δὲ περὶ αὐτὸ καὶ το πνίγει εἰς τὰς πολλαπλᾶς σπείρας του διὰ τῆς πιέσεως τῶν μυῶν του, οἵτινες ἔχουν καταπληκτικὴν δύναμιν. Τὰ ὀστᾶ τοῦ δυστυχοῦς ζῴου τρίζουν καὶ συντρίβονται, αἱ σάρκες συμπιέζονται, ὁ δὲ ὄφις τὰς ζυμώνει, τὰς μαλάσσει ποτίζων αὐτὰς διὰ τοῦ ἀφθόνου σιάλου του· ἔπειτα εἰσάγει τὴν ζύμην ἐκείνην ἐντὸς τῶν δύο πελωρίων σιαγόνων του, αἵτινες ἀνοίγονται τεραστίως, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ζυμώνῃ, νὰ δίδῃ εἰς αὐτὴν σχῆμα ἐπίμηκες ὅπως την καταπίῃ εὐκολώτερον.

Ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει τὸ θῦμά του νὰ ἔχῃ περισσότερον ὄγκον παρ' ὅσον δύναται ὁ ὄφις νὰ καταπίῃ διὰ μιᾶς· τότε μένει τοιουτοτρόπως, μὲ τὸ φοβερὸν στόμα του ἀνοικτόν, γεμᾶτον ἀπὸ φρικώδη καθηλαγμένον πόλτον, περιμένων νὰ χωνεύσῃ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔφαγε πρότερον διὰ νὰ καταπίῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Μετ' ἄφθονον γεῦμα ὁ βόας μένει πολλὰς ἡμέρας, ἐνίοτε πολλὰς ἑβδομάδας, χωρὶς νὰ φάγῃ, βυθισμένος εἰς εἶδος νάρκης, ἀνίκανος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν· ἀλλ' ἀφ' οὗ τελειώσει ἡ χώνευσις, ἐπανευρίσκει τὴν εὐκινησίαν του, καὶ προχωρεῖ διὰ μέσου τῶν θάμνων ὁμοιος πρὸς πελώριον κορμὸν δένδρου, ζωνταγὸς καὶ κινούμενον ἀπὸ ἀράκτου δύναμιν, καὶ ὑψοῦται εἰς τὰ ὕψη τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων καὶ διαπερᾷ τοὺς ποταμούς, οἵτινες εὑρίσκονται πρὸ αὐτοῦ, σκορπίζων τὸν τρόμον καὶ τὴν ἐρήμωσιν.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Πύθων

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΖΕΥΣ

Ὁ βάτραχος ἀφῆκε τὴν ἄνοιξιν τὴν λίμνην του, ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ καὶ εὗρε κατοικίαν κάτω ἀπὸ ἕνα θάμνον. Ἀλλὰ δὲν ἐχάρη πολὺ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη τοῦ θέρους ἐξήρανεν ἐντελῶς τὸ μέρος. Τότε ὁ βάτραχος ἤρχισε τὰς παρακλήσεις:

— Θεοί, ἀπομακρύνατε ἀπὸ ἐμὲ τέτοιο κακό· χύσατε νερὰ νὰ φθάσουν ἕως ἐπάνω εἰς τὸ βουνό, λυπηθῆτε ἕνα πτωχόν, ὁ ὁποῖος τίποτε ἄλλο δὲν γυρεύει παρὰ μόνον νὰ μὴ λείπῃ τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν κατοικίαν του.

Μὲ τὸ κοὰξ κοὰξ του παραζαλίζει τὸν Δία· τὸν ὕβριζε ὅτι εἶνε ἄκριτος καὶ ἄσπλαγχνος.

— Ἀνέητε, τῷ λέγει ὁ Ζεύς, ὅστις ἦτο εἰς τὰ καλά του ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ δὲν τον ἐτιμώρησεν ὅπως τῷ ἄξιζεν· ἀντὶ νὰ καταστρέψω τὸν κόσμον πρὸς χάριν σου, δὲν εἶνε καλλίτερα, φωνακλᾶ, νὰ φύγῃς σὺ ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ ν' ἀποσυρθῆς 's τὴ λίμνη σου;

Πόσοι εἰς τὸν κόσμον θυσιάζουν τὰ πάντα εἰς τὸ ἐγώ· αὐτοὶ φθάνει νὰ εἶνε καλά, καὶ ἂς πάῃ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

[Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΛΟΦ]

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί καλὴ ποὺ εἶνε ἡ Σμαράγδα!

Ἔχει καλή, καλὴ καρδιά· ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μητέρα της καὶ τὸν πατέρα της καὶ τ' ἀδέλφια της καὶ τοὺς συγγενεῖς της· καὶ πάλι περισσεύει ἀγάπη καὶ διὰ τὰ κουνέλια της. Νὰ ξεύρατε πῶς τ' ἀγαπᾷ τὰ κουνελάκια της.

Μὰ εἶνε νὰ μὴ τ' ἀγαπᾷ κανεὶς; Εἶνε τόσον χαριτωμένα ζῷα! Ἔχετε ἰδῇ ποτὲ κουνέλια; Ἡ κεφαλή των εἶνε κυρτωμένη, τὸ ἐπάνω χεῖλός των χωρισμένον εἰς τὸ μέσον· τὰ μάτια των εἶνε μεγάλα καὶ γουρλωμένα, καὶ τ' αὐτιά των μακρὰ καὶ ἀνήσυχα, καὶ ὅλο κινοῦνται.

Ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ τὰ δύο εἶνε ἄσπρα καὶ τ' ἄλλα δύο παρδαλά. Ξεύρετε τί εἴδους ματία ἔχουν τὰ ἄσπρα; κόκκινα σὰν φωτιά.

Καὶ τί κάνουν ἐκεῖ ποῦ εἶνε μαζευμένα;

Τρώγουν· τραγανίζουν τὰ δαυκιὰ ποὺ τους ῥίπτει ἡ Σμαράγδα. Τρώγουν μὲ ὄρεξιν, γιατὶ εἶνε καλόβολα καὶ τρώγουν ὅ,τι τους δώσουν, δὲν εἶνε πεισματάρικα νὰ λέν σήμερα πως δὲν θέλουν τοῦτο καὶ αὔριο τὸ ἄλλο.

Κ' ἔπειτα πῶς νὰ χαλάσουν τὴν διάθεσι τῆς Σμαράγδας; νοιώθουν χωρὶς ἄλλο πόσο τ' ἀγαπᾷ καὶ την ἀγαποῦν καὶ αὐτὰ ὅσον εἰμποροῦν καὶ κινοῦν τ' αὐτιά τους τριγύρω της καὶ εἶνε πρόθυμα καὶ καλὰ κουνελάκια.

Νοιώθουν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ καλὸ τὸ κορίτσι ποὺ ἐν ᾧ ἔχει τόσες δουλειές εἰς τὸ σπίτι (εἶνε πολὺ καλὴ νοικοκυρούλα ἡ Σμαράγδα) δὲν τα λησμονεῖ καὶ αὐτά, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα πηγαίνει εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τους δίδει πότε λάχανα, πότε ῥίζας, πότε φύλλα.

Τί νὰ σας πῶ! ἐγὼ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν ὅσους τους κάμουν καλὸ τοὺς ἀγαπῶ, ἂς εἶνε καὶ κουνέλια ἀκόμη.

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΓΑΖΙΚΕΜΑ

ΤΑΝ ἤμουν μικρός, παιδιά μου, εἶπεν ὁ πάππος ἐν ᾧ ἐθέρμαινε τὰς ἐρρυτιδωμένας χεῖράς του εἰς τὴν φλόγα, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζον αἱ κληματίδες εἰς τὴν ἑστίαν, καὶ ἡ ὁποία ἐφώτιζε μὲ ῥόδινον χρῶμα τὰ πρόσωπα τῶν ἐγγόνων του, ὅταν ἤμουν μικρὸς ἤμουν πλειὸ λαίμαργος παρὰ σεῖς. Δὲν εἶχα ὅμως καὶ τὰ χάδια τὰ ἰδικά σας. Ἀντὶ νὰ πίνω γάλα μὲ ζάχαρι τὸ πρωΐ ἔτρωγα ἕνα κομμάτι μαῦρο ψωμί· τὸ μεσημέρι ἀντὶ φαγητοῦ εἶχα ἕνα κρομμύδι.

Ἡ μητέρα μου εἶχεν ἀποθάνῃ· καὶ μ' ἀφῆκε ὀκτὼ ἐτῶν. Ὁ πατέρας μου ἦτο γεωργὸς καὶ εἰργάζετο εἰς τὰ κτήματα ἑνὸς πλουσίου ποὺ τὸν ἔλεγαν Μακρυστάθη· λαμπρὸς ἄνθρωπος, παιδιά μου· καὶ δίκαιος καὶ πονετικός· μ' ἐλυπήθη καὶ μ' ἐπῆρε νὰ τοῦ κάμω θελήματα. Ἡ ἐργασία αὐτὴ μοῦ ἤρεσε πολύ. Τὸ ἐξοχικό του σπίτι ἦτο ἕως μίαν ὥρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλιν· ἐξεκινοῦσα λοιπὸν πρωΐ πρωΐ, ἐπερνοῦσα τὴν ἀνθισμένην πεδιάδα σφυρίζοντας καὶ τραγουδῶντας.

Ἐπειδὴ δὲν εἴξευρα γράμματα, εἶχα μίαν ξύλινην τσέτουλαν ὅπως ἔχουν ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη οἱ ψωμάδες καὶ ἔσυρα ἕνα χάραγμα διὰ κάθε παραγγελία. Ἀλλὰ κάποτε ἔχανα τὸ λαγαρισμό, καὶ δὲν εἴξευρα ποῖον ἐλησμόνησα: τὸν κρεοπώλη, τὸν παντοπώλη, τὸν ζαχαπλάστη;

Τὸν ζαχαροπλάστη δὲν τὸν ἐλησμονοῦσα ποτέ· καὶ μαντεύετε διατί.

Ὁ κύριος Μακρυστάθης ὅταν εἶχε ξένους εἰς τὸ σπίτι, μ' ἔστελλε κ' ἔπαιρνα μία δωδεκάδα γλυκύσματα.

Τὰ γλυκύσματα ἐκεῖνα μοῦ ἐφαίνοντο ἡ μεγαλειτέρα πολυτέλεια τοῦ κόσμου καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἀπόλαυσις. Καὶ τὴν πρώτην φορὰν ὅπου μοῦ τα ἔδωκε ὁ ζαχαροπλάστης ζεστὰ ζεστὰ καὶ μοσχοβολημένα, μὲ τέτοιο θαυμασμὸ καὶ μὲ τέτοια ὄρεξί τα ἐκύτταζα ὥστε μοῦ εἶπε γελῶντας: «Κύτταξε, κακομοίρη, νὰ μὴν τὰ φᾷς 'ς τὸ δρόμο».

Νὰ τα φάγω! Ἄ! ὄχι! ἤμουν τίμιο παιδί· νὰ τα βλέπω ὅμως εἶχα τὸ δικαίωμα.

Ἐκάθουμουν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, τὰ ἔβαζα ἐμπρός μου καὶ ἐξεροκατάπινα Ἔξαφνα, δὲν εἰξεύρω πῶς μου ἦλθε. Ἐν ᾧ ἐμετροῦσα, μοῦ ἐφάνη πως ἐπερίσσευεν ἕνα· ἦσαν δεκατρία.

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ ἐδάγκασα ἕνα ἀπὸ τὰ εὐτυχισμένα ἐκεῖνα γλυκά. Τὸ πρῶτον δάγκαμα ἔφερε καὶ δεύτερον... μ' ἕνα λόγον το κατεβρόχθισα ὅλον.

— Τί ἔκαμες: μ' ἐφώναζεν ἀπὸ μέσα ἡ συνείδησίς μου! Ἐσκούπισα τὰ χείλη μου, ἔτρεξε χωρὶς νὰ σταθῶ διόλου, καὶ ἔφθασα εἰς τὸ σπίτι γρηγορώτερα παρὰ συνήθως.

Ὁ κ. Μακρυστάθης μὲ ἐπῆνεσε διὰ τὴν γρηγοράδα μου, ἀλλὰ δὲν μου ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν διὰ τὸ δέκατον τρίτον.

Ἀνέπνευσα· χωρὶς ἄλλο ὁ ζαχαροπλάστης εἶχε κάμῃ λάθος. Θά το ἐνοιωθεν ἀράγε; Αὐτὸ μ' ἔκαμε ν' ἀνησυχῶ κάπως, δι' αὐτὸ τὴν ἄλλην φορὰν ποὺ ἐπῆγα εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον ἤμουν ζαρωμένος.

Ὁ ζαχαροπλάστης δὲν εἶπε τίποτε· τί καλά! κ' ἐν ᾧ ἔβλεπα μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ μου τὸ χέρι τοῦ που ἀράδειαζε τὰ γλυκὰ εἶδα ὅτι ἔβαλε πάλι δεκατρία.

Ἡ χαρά που εἶχα δὲν περιγράφεται. Ὤ! πάλι θὰ το ξανάτρωγα τὸ δέκατον τρίτον! Ἔτρεχα σὰν νὰ εἶχαν πτερὰ τὰ πόδια μου. Τὸ πρῶτο σφάλμα, βλέπετε, φέρει μαζί του καὶ δεύτερο, καὶ ἔπειτα ἀρχίζει ὁ κατήφορος.

Ἀφ' οὗ εἶδα ὅτι οὔτε ὁ κ. Μακρυστάθης οὔτε ὁ ζαχαροπλάστης ἐνόησαν τί ἔκαμα, ἐπῆρα θάρρος. Ἀντὶ νὰ φάγω γρήγορα γρήγορα, σὰν φοβισμένος τὸ γλύκυσμά μου, ἤθελα νὰ το ἀπολαύσω ὅσον εἰμποροῦσα περισσότερον καὶ το ἐδιάλεξα, ἀφ' οὗ μὲ πολλὴν προσοχὴν παρετήρησα ποῖον ἦτο τὸ μεγαλείτερον.

Ἀφ' οὗ ἔτσι κ' ἔτσι, εἴτε μικρὸ ἔτρωγα εἴτε μεγάλο, τὸ σφάλμα ἦτο σφάλμα, ἂς ἔκαμα τὸ σφάλμα μὲ περισσοτέραν ἀσφάλειαν.

* * *

Μίαν ἡμέραν ἀφ' οὗ ἐτοποθέτησα τὰ γλυκύσματα ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἐκύτταζα ποιὸ νὰ διαλέξω.

Ἔξαφνα ἤκουσα βήματα, ἐγύρισα καὶ εἶδα· ἦτο ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας. Τρόμος μ' ἔπιασε καὶ τα ἔχασα. Εἶχα καιρὸν νὰ βάλω τὰ γλυκύσματα εἰς τὸ καλάθι· ἔπειτα καὶ ἂν μ' ἔβλεπέ πῶς τα ἐκύτταζα μὲ θαυμασμόν, τί εἰμποροῦσε νὰ εἰπῇ.

Ἀλλὰ δὲν σκέπτεται ἥσυχα ὁποιος δὲν ἔχει τὴν συνείδησίν του ἥσυχον· ἤθελα νὰ φύγω· καὶ ἔτρεξα καὶ ἔφυγα καὶ ἐκρύφθηκα ἀνάμεσα 'στὰ δένδρα· τὰ γλυκύσματα τ' ἀφῆκα ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν.

Ὁ ἐφημέριος ἀνεγίνωσκε ἕνα βιβλίο καὶ δὲν εἶδε τίποτε. Ἀφ' οὗ ἐπροχώρησε ὀλίγον, ἕνα κορίτσι ἐβγῆκε ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἐζήτησε ἐλεημοσύνην. Εὐτυχῶς, ἀφ' οὗ ἔδωκε κάτι εἰς τὸ κορίτσι ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἐπερίμενα ἀκόμη ὀλίγον διὰ νὰ ἔβγω ἀπὸ τὸν κρυψῶνά μου· ἀλλὰ εἶδα πως τὸ κορίτσι ἐστάθη μὲ ἀπορία ἐμπρὸς εἰς τὰ γλυκά.

— Μὴ τα πειράζεις! μὴ τα πειράζεις! ἐφώναξα.

Ἐκεῖνο ἐγύρισε καὶ με εἶδε μὲ ἔκπληξι.

— Γιὰ κλέφτρα με παίρνεις; εἶπε.

Δὲν ἀπήντησα.

Τὸ κορίτσι ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν τόπον μας· τὸ ἔλεγαν Γιαννοῦλα, εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ ἄλλο μέρος μὲ τὴν χήρα μητέρα του· ἄλλ' ἐκείνη ἀπέθανε καὶ τὸ ἀφῆκε μόνον κ' ἔζοῦσε ὅπως ὅπως μὲ τὴν ἐλεημοσύνην ποὺ του ἔδιναν. Οἱ χωρικοὶ ἐπειδὴ το ἔβλεπαν συχνὰ κοντὰ 'ς τὰ δένδρα, ἔλεγαν πως ἔπαιρνε ὀπωρικά· ἀλλὰ ἦτο καλὸ καὶ πρόθυμο κορίτσι κ' ἐλυπήθηκα ποὺ το ἐλύπησα.

— Ποῦ πᾷς ἔτσι; τοῦ εἶπα.

— Σ' τὴν πόλι· ὁ Παπαθανάσης μοῦδωκε μιὰ δεκάρα.

— Καὶ θὰ πᾷς νὰγοράσῃς ζαχαρωτά;

— Ζαχαρωτά; Ἄ, μπᾶ! ψωμί.

— Ψωμί, εἶπα μὲ περιφρόνησι.

— Ναί, πεινῶ πολύ.

— Δὲν ἔφαγες σήμερα;

— Οὔτε χθές; εἶπε μὲ γέλια.

— Δὲν ἔφαγες;

Καὶ την ἔβλεπα λυπημένος.

— Σὰν δέν μου δώσουν τίποτε, πῶς νὰ φάγω; Χθὲς δὲν μοῦδωκαν τίποτα. Ἔτσι πεινασμένη που ἤμουν 'πῆγα κ' ἐπλάγιασα 'ς ἕνα μύλο, πόσα ψωμὶ εἰμποροῦν νὰ κάμουν αὐτὰ τὰ σακκιὰ τοῦ σιταριοῦ, ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου, κ' ἐγὼ δὲν εὑρῆκα οὔτε ἕνα ξεροκόμματο νὰ φάγω.

Δὲν ἔφαγες! Ἦτο φοβερόν.

— Νά, τῆς εἶπα, πάρε καὶ φάγε· καὶ της ἔδωκα τὸ γλύκυσμά μου.

— Μὰ δὲν εἶνε δικό σου.

— Δὲν πειράζει.

— Ὄχι, εἶπε, σ' εὐχαριστῶ· μὰ εἶνε σὰν κλεψιά. Ὄχι.

Κλεψιά! Ἔγινα κατακόκκινος.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΔΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΚΟΨΑΥΤΗΣ

— Πρόσεχε, Στρατῆ, τῷ εἶχεν εἴκῃ πολλάκις ὁ διδάσκαλος· πρόσεχε. Ὁ θυμὸς εἶνε ἐπικίνδυνον ἐλάττωμα, καὶ μὴν ἀφίνῃς νὰ σε κυριεύῃ· μία πρᾶξις εἰς στιγμὰς θυμοῦ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ τρομερὰς συνεπείας, καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ τύψεις συνειδότος ὅλην τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου.

— Ὁ θυμός σε κάμνει ἔξω φρενῶν, τῷ ἔλεγον οἱ φίλοι του· ὅταν εἶσαι θυμωμένος δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις.

— Μὴ θυμώνεις τόσον, τῷ ἔλεγε μὲ τρόμον καὶ ἡ νοννά του, ὅταν ἔβλεπε τὸν Στρατῆν εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ θυμοῦ του· θὰ κάμῃς κανένα δυστύχημα καμμιὰ φορά.

Ἀλλ' ὁ Στρατῆς κανένα δὲν ἤκουε, κανένα οὔτε τὸν διδάσκαλόν του, οὔτε τοὺς συμμαθητάς του, οὔτε τὴν νοννάν του.

Ἡ νοννά του, ἡ γραῖα Ἀνθὴ εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὴν μητέρα του, μετὰ τὸν θάνατόν της. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον, τὸν ἔβαλε νὰ φυλάττῃ πρόβατα, ἕως ὅτου μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ ἱκανὸς διὰ γεωργικὰς ἐργασίας. Ὁ Στρατῆς την ἠγάπα πολὺ καὶ ὅταν την ἔβλεπε τόσον ἀνήσυχον διὰ τὸν θυμόν του μετενόει, καὶ ὑπέσχετο νὰ διορθωθῇ· ἀλλ' εἰς πρώτην περίστασιν ἐξαναθύμωνε πάλιν καὶ παρεφέρετο καὶ ἐφώναζε.

Καὶ ἐμεγάλωνε, τὸ δὲ ἐλάττωμά του ἐμεγάλωνε μαζί του.

Ἡ πρόρρησις τῆς νοννᾶς του «θὰ κάμῃς κανένα δυστύχημα» δὲν εἶχεν ἐπαληθεύσῃ ἀκόμη, οὐδὲ ἡ ἀπειλὴ τοῦ διδασκάλου, καὶ ὁ Στρατῆς ἔζῃ εὐχαριστημένος, κρίνων χωρὶς ἄλλο ὅτι δὲν ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα του. Ἠγάπα τὰ πρόβατά του, ἀλλ' ἰδίως τὸν ποιμενικόν του σκύλον, τὸν Κοψαύτην, τὸν σύντροφόν του τὸν ἀχώριστον. Τοὺς παλαιούς του φίλους δέν τους ἔβλεπε πλέον, ἕκαστος ἠσχολεῖτο εἰς τὸ ἔργον του, ὁ καλλίτερός του φίλος ἦτο τώρα ὁ Κοψαύτης.

Συνεννοοῦντο τόσον καλά! Ἓν μόνον σημεῖον ἤρκει νὰ κάμῃ ὁ Στρατῆς καὶ εὐθὺς ὁ σκύλος ὥρμα πρὸς τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο ἡδιεσκορπίζοντο, καὶ ἐδάγκανε τὴν κνήμην τῶν ἀπειθῶν καὶ ἐπανέφερεν αὐτὰ εἰς τάξιν. Τὸ πρωΐ ἐπρογευματίζον μαζί.

— Κοψαύτη, πεινᾶς; ἠρώτα ὁ Στρατῆς.

Καὶ ὁ Κοψαύτης οὐδέποτε ἔλεγεν ὄχι.

Κοινὰς εἶχον τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας των. Ὁ νοννός του ἠδύνατο νὰ μένῃ ἥσυχος. Οἱ δύο σύντροφοι ἐφύλαττον τὰ πρόβατά του.

Ἐνίοτε ὅταν τὸ κοπάδι ἐφαίνετο ἀτίθασον, ὁ Στρατῆς ἦτο ἕτοιμος νὰ θυμώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθανε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ Καψαύτης γνωρίζων τὸ ἐλάττωμά του ἤθελε νὰ τον διορθώσῃ. Ἀμέσως ἔτρεχε, ἠνάγκαζε τὰ πρόβατα διὰ τῆς βίας εἰς ὑποταγὴν καὶ ἐπέστρεφεν, ἀσθμαίνων, κρεμασμένην ἔχων τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ τόσον εὐχαριστημένος. Ἐξηπλώνετο εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του καὶ τον παρετήρει μὲ τοὺς γλυκεῖς του ὀφθαλμούς, κινῶν τὴν οὐράν του. Ἐφαίνετο δὲ ὡς νὰ ἔλεγε πρὸς αὐτόν:

— Ἐτελείωσε· ἡσύχασε· μὴ θυμώνῃς.

Ἂν δὲ συνέβαινε νὰ τον ἴδῃ θυμωμένον, ἐκρύπτετο εἰς μίαν γωνίαν ὡς ἐντροπιασμένος, ὡσὰν τὸ θέαμα τοῦτο νὰ ἦτο εἰς αὐτὸν πολὺ ὀδυνηρόν.

Ὁ καϊμένος ὁ Καψαύτης. Εἶχεν ἡσύχον χαρακτῆρα· δὲν ἐταράττετο παρὰ μόνον ὅταν ἐφαίνοντο ἀπειθῆ τὰ πρόβατα· ἀλλὰ μὲ τὸν κύριόν του ἔπαιζε πάντοτε χαρίεις καὶ εὔθυμος.

Μίαν ἡμέραν ἐν τούτοις αἱ περιποιήσεις καὶ θωπεῖαί του εὗρον τόσον κακὴν ὑποδοχήν, ὥστε λυπημένος κατέφυγεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀγέλην· καὶ ἐσυλλογίζετο.

— Εἰς τί ἔπταισα καὶ εἶνε δυσηρεστημένος ὁ κύριός μου;

Εἰς τί ἔπταισε; Εἰς τίποτε. Ὁ Στρατῆς ἦτο δυσηρεστημένος, διότι εἰς τὸ χωρίον ἦτο πανήγυρις, καὶ αὐτὸς ἀντὶ νὰ διασκεδάζῃ, ὅπως οἱ ἄλλοι, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ βόσκῃ τὸ ποίμνιόν του εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ Κοψαύτης ἔμενε λοιπὸν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὁ Στρατῆς δὲν θὰ εἴξευρεν εἰς ποῖον νὰ ξεθυμάνῃ, ἂν δὲν συνέβαινε τὸ ἑξῆς ἀπροσδόκητον.

Τὰ πρόβατα ἦσαν ἥσυχα· ὁ Κοψαύτης, μελαγχολικὸς διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ κυρίου του, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον, ὁ δὲ Στρατῆς ἔμενε μόνος μὲ τὸν θυμόν του, ὅτε ἔξαφνα ξένος σκύλος ὥρμησεν ἀπὸ τὸν δρόμον εἰς τὸ χωράφι καὶ τὰ πρόβατα διεσκορπίσθησαν ἔντρομα.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Κοψαύτης ἀνωρθώθη, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὸν ἐπιδρομέα, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶχε γίνῃ. Ὁ δυστυχὴς Κοψαύτης ἐδυσκολεύθη νὰ κατα-πραύνῃ τὸν τρόμον τῶν ζῴων τούτων, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ Στρατῆς ἐφώναζε, προσκαλῶν αὐτὸν εἰς διάφορα μέρη συγχρόνως καὶ περιπλέκων τὰ πράγματα· ἀντὶ νὰ τον βοηθήσῃ.

Ὁ αἴτιος τῆς ἀνησυχίας ἐκείνης, ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ὅπου εἶχε καταφύγῃ, ἔβλεπε τὰ συμβαίνοντα καὶ ἴσως θὰ ἐγέλα διὰ τὸ κατόρθωμά του.

Τοὐλάχιστον τοιαύτην ἐξήγησιν ἔδωκεν ὁ Κοψαύτης βλέπων τὸν ξένον σκύλον παρατηροῦντα ἀπὸ μακράν. Ὅσον ἥσυχος καὶ πρᾷος καὶ ἂν εἶνε κανείς, ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ· μόλις δὲ ἐπανῆλθεν ἡ ἡσυχία, ὁ Κοψαύτης ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

— Κοψαύτη!... Ἐδῶ! Κοψαύτη!

Ἀλλ' ὁ Κοψαύτης εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καταδιώξεως κατ' ἀρχὰς δὲν ἤκουσεν... ἢ δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ. Ὅτε ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐπανέλθῃ εὗρε τὸν Στρατῆν ἐτόσον ἀπειλητικόν, ὥςε ἐβράδυνε τὸ βῆμά του, μὴ τολμῶν νὰ προσεγγίσῃ.

— Κοψαύτη!

Ἡ φωνὴ τοῦ Στρατῆ κατέστη τόσον τρομερά, ὥστε τὸ δυστυχές ζῷον ἐστάθη. Ἐν τούτοις ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ. Ὁ Κοψαύτης συρόμενος ἐπροχώρησεν ἀκόμη ἓν βῆμα... τὸ τελευταῖον!... Κάτι ἐξεσφενδόνησεν ὁ Στρατῆς, ὁ σκύλος περιεστράφη περὶ ἑαυτὸν καὶ ἔπειτα κατέκεσε νεκρός. Νεκρὸς ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του, τὸν ὁποῖον ἠγάπα τόσον καὶ ὁ ὁποῖος τόσον τον ἠγάπα, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ θυμοῦ του μετεβλήθη εἰς κτῆνος χωρὶς καρδίαν καὶ χωρὶς νοῦν!...

— Κοψαύτη!

'Αλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Στρατῆ δὲν ἔτρεμε τώρα ἀπὸ ὀργήν. Ὅταν ἐνόησε τί ἔκαμε, ἔφυγεν, ἔτρεξεν ὡς τρελλός, ἕως εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἡ νοννά του ἦτο μόνη. Ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην της, ὡχρὸς ὡς νὰ ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ.

— Νοννά... Ὁ Κοψαύτης... τὸν ἐσκότωσα!...

Ἡ νοννά του ἔντρομος τον ἔβαλε νὰ καθίσῃ, διὰ νὰ τον ἐρωτήσῃ τί συνέβη· ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, τὸ παιδίον ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Ἐθύμωσες; τῷ εἶπε σιγά.

Οἱ λυγμοὶ ἐδιπλασιάσθησαν καὶ ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς «ναί».

— Κακόμοιρο παιδί!

Τὸ ἐλυπεῖτο· ποία μεγαλειτέρα τιμωρία ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ διὰ τὸν Στρατῆν;

— Ἄχ, ὁ καϊμένος ὁ Κοψαύτης! τοὔρριξα μιὰ μεγάλη πέτρα, τὸν βρῆκε 'ς τὸ κεφάλι κ' ἔπεσε χάμου. Καὶ τί θὰ πῇ ὁ νοννός; Θά με διώξῃ... Ἄφησέ με νοννά, νὰ φύγω!...

Ὁ νοννός του ἐν τούτοις τον ἐκράτησεν ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν. Μία καλὴ γειτόνισσα ἔφερε τὸ κοπάδι εἰς τὴν μάνδραν καὶ δὲν ἐπῆλθε καμμία ζημία.

Ὤ, πῶς ἐνόει τώρα ὁ Στρατῆς τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ διδασκάλου. Νὰ ἡ συνέπεια τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς παραφορᾶς του. Τὸν καλλίτερόν του φίλον, τὸν ἀχώριστόν του σύντροφον τὸν ἐφόνευσεν αὐτός, αὐτὸς ὁ ἴδιος!... Εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν θὰ τον τύπτῃ ἡ συνείδησίς του.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία ζητεῖ ἕνα ποτῆρι νερό.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης τῆς το φέρει.

— Ὅταν σου ζητοῦν ἕνα ποτῆρι νερό, πρέπει νὰ το φέρνῃς 'ς τὸ πιάτο.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπανέρχεται φέρων τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου χυμένον μέσα εἰς τὸ πιάτο.

— Καὶ πῶς εἰμπορεῖ νὰ το πιῇ ἔτσι τὸ νερὸ ἡ κυρία; τῷ λέγει ἡ μαγείρισσα.

— Ἴσα ἴσα αὐτὸ συλλογίζομαι κ' ἐγώ, ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλάκης.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοκούλου.

*

Φρόσω. — Μαμμά, τί κρῖμα ποὺ δὲν ἦταν τὸ μῆλο ποὺ ἔδωκεν ἡ Εὔα 'ς τὸν Ἀδὰμ σκωληκιασμένο.

— Γιατί, κόρη μου;

— Γιατί ὁ Ἀδὰμ δὲν θὰ τῶρωγε καὶ θὰ εἴμεθα ὅλοι 'ς τὸν Παράδεισο ἀκόμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βρεγμένης Γάτας.

*

Δύο παιδία συνεζήτουν περὶ τῶν προτερημάτων τῶν πατέρων των.

— Ὁ πατέρας μου εἶνε τόσον ὑψηλὸς ὅσον οἱ τοῖχοι τοῦ κήπου.

— Ναί, μὰ ὁ δικός μου μπορεῖ νὰ ἰδῇ πάνω ἀπ' αὐτούς.

— Καὶ ὁ δικός μου μπορεῖ, ὅταν φορῇ τὸ καπέλλο του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μήλου τῆς Ἔριδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Πολὺ ἀξιαγάπητο παιδάκι μοῦ φαίνεσαι ἀπὸ τὸ πρῶτο γραμματάκι σου, *Μιμητὰ τῶν Ὀρέων*. Γράφε μου συχνὰ καὶ μὴ κοπιάζῃς νὰ γράφῃς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν ὁποίων εὑρίσκεις τὴν λύσιν μόνον ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡλύσις ἀρκοῦν.

Ἔχει καλῶς, φίλτατε Π. Π. Πετρίτη, εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ σε ὀνομάζω *Ἀτρόμητον θαλασσομάχον*.

Περιμένω λοιπόν, *Ἀγριολούλουδον Ἀθηνῶν*, τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ τὰ ἀπροσδόκητα.

Πολὺ ἀρέσουν αἱ μεταμορφώσεις εἰς τοὺς φίλους μου, ἀγαπητὲ Νικόλαε Βάρθη, καὶ δι' αὐτὸ δὲ καὶ τὰς δημοσιεύω. Εἰς τοὺς ὅρους ἑκάστου διαγωνισμοῦ τὸν ὁποῖον προτείνω εἶνε εὐκρινῶς ἀναγεγραμμένον πᾶν ὅ,τι περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ γνωρίζουν οἱ θέλοντες νὰ διαγωνισθοῦν.

Καλὰ τοῦ τάφαλες, *Ἐλικωνιὰς Παρθένος*, τοῦ ξένου ἐκείνου ἀξιωματικοῦ· ἔβγαλες ἀστροπρόσωπη τὴν Ἑλλάδα μας. Ἄμ τί ἐνόμισε ὁ κύριος!

Ἄριστα εἶπες, *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον*; ἔλαβες ἄριστα καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εὕρω τόσον καιρὸν νὰ σε συγχαρῶ; Εὖγε, ἀγαπητέ μου φίλε, εὖγε! Πάντοτε νὰ ἀριστεύῃς!

Κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον ἔκλεξον, φιλτάτη Ἀλκίπκη Καστρισίου, διότι *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλέαν* ἔχομεν· καὶ γράφε μου συχνὸ ἀφοῦ τόσον θέλγεσαι νὰ με ἀναγινώσκῃς. Τιμοκατάλογον τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης εὑρίσκεις εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῶν προηγουμένων φυλλάδιων· εἶνε ἡ Ἀνθοῦλα, ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος, ὁ Βαΐτὰν Ζεράη, τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, κτλ.κτλ. Ὅλα ὡραῖα μυθιστορήματα καὶ πολὺ μορφωτικὰ τοῦ ἤθους καὶ τῆς καρδίας.

Ἡ πρώτη σου ἀποστολὴ πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἀρκετὰ ἐπιτυχής, *Καθαρὰ Καρδία*. Διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς θὰ γράψῃς καὶ καλλιτέρας. Πόσον ὅμως ἐλυπήθηκα διὰ τοὺς ρευματισμούς σου· καὶ πόσον εὐχομαι νὰ μάθω γρήγορα ὅτι δὲν τους ἔχεις πλέον.

Ὅσον ποικιλωτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις θὰ στέλλῃς, *Πουλὶ τοῦ Πίνδου*, (Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ ἐκ τῶν τριῶν προτεινομένων) τόσον πιθανώτερον εἶνε νὰ δημοσιεύωνται ταχύτερον αἱ ἐγκρινόμεναι.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολύ, φιλτάτη Ἐλπὶς Ἀναστασιάδου, διὰ τὰς καλὰς φίλας ποὺ μου ἐσύστησες. Τφόντι, καλλίτερον πρωτοχρονιάτικο δῶρον δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἐπιθυμήσω. Φίλησέ μου καὶ τὰς τρεῖς καὶ εἰπέ ταις νὰ μου γράφουν καὶ αὐταὶ γραμματάκια.

Ἂν τὸ κατώρθωσες αὐτὸ ποὺ μου γράφεις, *Ἄρα τοῦ Ἑλικώνος*, εὖγε σου! θὰ εἴπῃ ὅτι ἔχουν μεγάλην πειθὼ οἱ λόγοι σου.

Ὁ 41ος διαγωνισμὸς ἔλῃξε μὲ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστόκλεις*. Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἤρχισε νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, ὁ 42ος εἰς τὸν ὁποῖον καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι θέλουν ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μου εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος.

Τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» στέλλονται ὡς βραβεῖον, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*. Καὶ ἐκ τούτων πάλιν ἐξαιροῦνται ὁ 1ος, 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος. Ἐκ τῶν λοιπῶν δεκαεννέα γράψε μου καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔτυχον βραβείου ποίους θέλετε νὰ σας στείλω.

Ἡ ἰδική σου ὑπόθεσις περὶ τῆς τύχης τοῦ Γιαννάκη εἶνε λογικωτέρα, φιλτάτη Νίκη Μαρῆ. Κ' ἐγὼ αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι θὰ συμβῇ· πολὺ σκληρὸς θὰ ἦτο ὁ συγγραφεὺς ἂν τὸν ἄφινε νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τοὺς κύνας.

Ἐδιάβασα ἀπνευστὶ τὸ γραμματάκι σου, *Ἠαριεὴ Πρωΐα*, καὶ ἔπειτα πολλὴν ὥραν τὸ παρετήρουν ὡς νὰ ἦτο μικρὸν καλλιτέχνημα· τόσον ἦτο εὐάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἡ καλλιγραφικωτάτη καὶ ὁμαλὴ γραφή σου. Σὲ παρακαλῶ συχνὰ νὰ μου παρέχῃς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

Εἶμαι εὐτυχής, *Δεόδοτε*, διότι τόσον πολὺ σε τέρπουν αἱ διηγήσεις μου. Ἐκθέτεις τόσον ὡραῖα τὰς ἰδέας σου, ὥστε ἀπορῶ πῶς τόσον καιρὸν δὲν μου ἔστελλες ἐπιστολάς σου.

Ὄχι, φίλτατε Ἰωάννη Μ. Χρηστίδη, ἐξάμηνοι συνδρομαὶ δὲν ἐγγράφονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἀλλὰ μόνον ἐτήσιαι.

Ἂν με ἀγαπᾷς, Ἄρα τοῦ Ἔβρου, ὅσον ἐγώ σε ἀγαπῶ, ὦ! τότε μὲ ἀγαπᾷς πραγματικῶς πολύ, πάρα πολύ.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, Πίντοφος Ἀθηνᾶ, εἶδες ὅτι ἤρχισεν ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἔμπρὸς λοιπόν, στέλλε λύσεις.

Καὶ τώρα, *Ἰθακήσιε Μέντωρ*, αὐτὸς ὁ ὀχληρὸς πόνος ἐξακολουθεῖ ἢ ὀλιγοστεύει; Γράψε μου, διότι ἀνησυχῶ. Εὔχομαι νὰ ἔχῃ ἐντελῶς ἐξαφανισθῇ.

Πραγματικῶς τέλειον, ἀμίμητον εἰς τὸ εἶδός του θὰ ἐγίνετο τὸ περιοδικόν μου, *Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ*, ἄν, ὅπως εὐχεσαῖ, ἔπραττον πάντες οἱ φίλοι μου ὅ,τι σὺ καὶ ὀλίγοι τινες ἄλλοι, οὓς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, ἐπράξατε ἤδη· ἂν δηλαδὴ ἐφρόντιζεν ἕκαστος νὰ ἐγγράψῃ ὅσους εἰμπορεῖ νέους συνδρομητάς. Ὦ τότε δὲν θὰ ἔλειπον τὰ μέσα ἀπὸ τὴν *Διάπλασιν* νὰ κάμῃ τὸ περιοδικόν της τελειότερον ἀπὸ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ περιοδικὰ διὰ παιδία. Καὶ μήπως, ἂν ἕκαστος θελήσῃ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐγγράψῃ ἀναλόγως τῶν οἰκογενειακῶν του σχέσεων πολλοὺς· ἢ ὀλίγους, ἄλλος πέντε, ἄλλος δέκα, ἄλλος δύο, ἄλλος ἕνα συνδρομητήν; Τὸ καλὸν τοῦτο θὰ εἶχε διπλῆν τὴν χάριν; καὶ ἡ «Διάπλασις» θὰ ἐτελειοποιεῖτο καὶ περισσότεροι Ἑλληνόπαιδες θὰ ἐτέρποντο καὶ θὰ ἐδιδάσκοντο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Φεβρουαρίου)

15. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, ἄρθρον τὸ δεύτερόν μου,
Φιλόσοφος τὸ τρίτον μου, ῥήτωρ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωακησίου Μέντορος.

16. Λεξίγριφος.

Ὄνομα λάβε ἐθνικὸν καὶ μιὰν ἀντωνυμίαν
Νὰ σχηματίσῃς ζῷόν τι χωρὶς φωνὴν καμμίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ῥόδου

17. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ἰῶτα, βάλε ρῶ,
Καὶ εὐθύς, εἰς τὸ φτερό,
Τὰ παλάτια παραστῶ,
Καὶ μὲ τὰ πουλιὰ πετῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

18. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἔχω ἕνα σεντουκάκι
καὶ χωρεῖ τὸν κόσμον ὅλο,
μόν' τῆς μπόλιας μου τὰ κρόσια
δὲν χωροῦν καὶ μένουν ὅξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψιστοῦς Ἀετοῦ τῶν Ἀνδέων.

19. Κυβόλεξον.

1. Ἵνα μ' εὕρῃς μ' εὐκολίαν ζήτει τὸν πληθυντικὸν ὅλης διαφανεστάτης, καὶ οὐχὶ τὸν ἑνικόν.
2. Περσιπώμενόν τι ῥῆμα καὶ σημαίνω ἀπορίαν.
3. Μέρος τοῦ στρατοῦ τοῦ κράτους, τρέχω εἰς τὴν ἐκστρατείαν.
4. Ἐγὼ μέρος τῆς οἰκίας, εἰς αὐτὴν νὰ με ζητήσῃς.
5. Ἰουδαῖον τέλος εὕρε, τὸ κυβόλεξον νὰ λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου

20. Πυραμίς.

+	Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικαταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα θηρίου, αἱ δέκα δὲ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι μαθητικὸν τίτλον, αἱ ὀκτὼ ἀνωτέρω ἀκρωτήριον, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες πόλιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο πρόθεσιν.
. + .	
.. + ..	
... + ...	
.... + ...	
..... + ...	

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Ἑλικῶνος.

21. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΕΕΕΙΚΛΜΝΝΟΟΠΡΡΣΣΩ νὰ σχηματισθῇ σταυρὸς ἀποτελούμενος ἐκ τῶν ὀνομάτων πτηνοῦ καὶ ζῴου.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιωργίου Λιοκαράνη.

22-23. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Ὁ λέων ἴδιον τρόπον ἔχει νὰ βρυχᾶται.
2. Εἰς ὅλα μία θέλησις ἀπαιτεῖται.

Ἐστάλη ὑπὸ Λ. Δ. Κοντάκη.

24-25. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *αἶξ* δι' 6 *μεταμορφώσεων* νὰ γίνῃ *θώς*.
2. Ἡ *μάμμη* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πάππος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους

26-30. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν ἑπομένων λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι: Χρῆμα, ὕλιος, ὅρος, ἔσχον, καλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου

31. Φύρδην μίγδην

Οκάριμαι ίο πείρας ίτο τουαί μανοκρουλησησί νετ γνῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φίλου τῆς Διαπλάσεως.

32. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου τραγῳδοῦ.

1, Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 2, Οὐράνιον φαινόμενον. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Πολύτιμον μέταλλον. 5, Νῆσος Ἑλληνική. 6, Θηρίον. 7, Υἱὸς βασιλέως· 8, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτοθφρίας.

33. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίας βασιλίσσης περιφήμου διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀγάπην, τὰ δὲ δεύτερα τὸ ὄνομα βασιλίσσης περιφήμου διὰ τὴν συζυγικὴν πίστιν της.

1, Ἱερὸς βοῦς τῶν Αἰγυπτίων. 2, Σύζυγος βασιλέως τῆς Σπάρτης. 3, Μέρος τοῦ σώματος. 4, Πενθερὸς ἥρωος τῶν Τρῴων. 5, Ἔθνος. 6 Ἀρχαία βασίλισσα. 7, Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων. 8, Ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

34 Ἐλλιποσύμφωνον.

Ο—ουιοσο—ηαυρ—ειε—ο—ιο—αι—η—ειον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐσεγοῦς Θυγατρός.

318. Φωνηεντόλεπον.

Τὸ φλς—τχσ—κ—δστχσν—'—τς—σθ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καθαρᾶς Καρδίας

35. Γρῖφος.

$$\frac{\text{Μ}}{\text{εἴχε}}\text{ΡΕ}\ \frac{\text{ΜΑ}}{\text{χρὴ}} + \text{Ἄδη κίς.}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ

Τὰ ἀνείτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατασκευαστῶν Ἀνδρέου Κωνσταντινίδου 1895—8717.